

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Naadens Tid og Seminaristerne

Citation: Aakjær, Jeppe: "Naadens Tid og Seminaristerne", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid55186/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2021)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

„NAADENS TID" OG SEMINARISTERNE.

„Pol.", 1898.

Den indre Mission er graadigere end Højen. Den har sat sig den forfængelige Rekord at omvende det ganske Land, og den arbejder med en Energi, som holdt Antikrist allerede paa Vaiby Bække. Derfor kan to skikkelige Borgere nu næppe mere staa i Samtale paa et Gadehjørne, forinden en Missionær stikker sit blegfede Aasyn ind mellem dem og spørger: „Kjender De Jesus?" Hvor mangen en Husmo'r har ikke maattet døje salvelsesfulde Formaningstaler af sin Kokkepige, at „Fruen rigtignok skulde omvende sig, mens Naadens Tid er." De er paa Sjølefangst baade Nat og Dag, og træffer de derude under Guds skyldfri Himmel om blot en Plovmand, der gaar og synger bag sine Oxer, saa kaster de sig over ham, tager hans Sjølefred fra ham og giver ham et Par Traktater i Bytte, og naar de forlader ham, kaster de beklagende Blikke paa hans Oxer, som gjorde det dem ondt, at de ikke kunde omvende dem med.

Længe har Missionen rumsteret med Sælgekoner, Droskekuske, Tjenestepiger og Gud véd hvad, nu kaster de graadige Blikke paa Seminaristerne.

En Pastor Larsen har nemlig i „Kristeligt Dagblad" en Spalte, hvor han søger at godtgjøre, at Vorherre altfor længe har ventet paa Seminaristerne. Det var paa Tide, mener Hr. Larsen, at der gjordes noget fra Missionens Side for at faa Tag i Dhrr. Missionen har alt ét Seminarium; men det er for lidt; hvad kan Vorherre udrette med ét Seminarium! Men først og fremmest gjælder det om at faa selve Seminaristerne klemte op i Krogen og alvorligt komme til at foreholde dem deres Synder. Derfor maa der holdes Møder, mange Møder paa Seminarierne og udenfor dem, for saa gesvindt som muligt „at drage dem til Herren". „Skulde der ikke være en troende Præst eller Lægmand," spørger Hr. Larsen, „der kunde ofre sig for den Gjerning ved at holde særskilte Møder for Seminaristerne?" „Eller," fortsætter han bekymret, „skulde der ikke hos Herrens Ven-

ner være en eller anden, der kunde komme med et godt Forslag om, hvorledes disse Spørgsmaal kunde løses?" Man vil sikkert ikke forgjæves henvende sig til Hr. Larsen, og dersom han, „mens han stiller dem Livet frem," som han poetisk udtrykker sig, kunde bevare noget af den Sprogets Ynde, som pryder hans Artikel, kunde han sikkert ogsaa naa at gavne Seminaristerne paa anden Maade, bl. a. i „dansk Stif" ved at virke som afskrækkende Exempel.

Man faar nu se, hvorledes Seminaristerne stiller sig til Sagen. Foreløbigt maa man haabe, at de føler sig lidet smigrede ved al den hjertelige Bekymring, som deres Syn- ders Mangfoldighed vækker i missionske Kredse. Hidindtil har Missionen kun udstillet sin Lokkemad blandt den lavere Almue eller blandt Folk af en vis Type som Soldater, Droskekuske, Tjenestepiger etc. De læsende Ind- vider har endnu været nogenlunde forskaanede.

Enhver ærekjær Seminarist vil da sikkert vide at værdsætte efter Fortjeneste disse religiøse Vildmænds anmas- sende Indtrængen i deres Hjærtelanliggender. Det kan da heller ikke undlade at krænke en Stand, der i de senere Aar har gjort prisværdige Anstrengelser for at komme i Besiddelse af en mere omfattende Kundskab, at høre, at en Lærers væsentligste Gjerning bestaar i at „drage Børnene hen til Jesus". Missionen betragter altsaa Læreren blot som en Ophbyggelsesprædikant, hvis Hoved-Hverv det er, at præparere de smaa Børnehjerner for den indre Missions Lærdomme.

Her i Kjøbenhavn hersker der endnu iblandt Intelligen- sen en rosværdig og velbegrunder Ringeagt for Missions- humbugen. Ganske vist véd man at nævne selv *ikke*-teo- logiske Universitetsprofessorer, der aabenlyst farer om- kring til missionske Bønne møder med en Salmehog i Bag- lommen, og som i Forelæsningsstiden febrilsk hale i Uhr- kjæden, naar „Konemødets" Time slaar i Bethesda. Men trøstet denne kuriøse Undtagelse har Missionen hidtil kun været en Sag for „Enfoldige", en Sag, hvormed mangan en brav og velmenende Tomhjerne har tjent Føden til Kone og Børn, sammen med at han bragte Helvedgryden til at syde.

Seminaristerne maa nu drage Omsorg for, at Missionen ikke ved deres Tilslutning erobrer det Skjær af Dannelse,